



Víra, 2016, akryl na plátně, 50 x 70 cm

Eliška Jakubičková

4. 5. 1955 narozena v Pardubicích

1987–1993 Akademie výtvarných umění v Praze,

atelier figurální a monumentální malby – prof. Jiří Načeradský (1990–92),

malířský atelier – prof. Zdeněk Beran (1992–93)

Vystavuje od roku 1991, samostatně od roku 1995

Zastoupena v Národní galerii Praha, v Galerii Klatovy/Klenová a jiných

sbírkách soukromých i veřejných v ČR a dalších zemích

adresa: Žitavského 491, 156 00 Praha 5 - Zbraslav

e-mail: eliska.jakubickova@post.cz

www.eliskajakubickova.com / www.galerie-sumperk.cz



Bělostná perletí lastury, 2016, akryl na plátně, 220 x 210 cm

ELIŠKA JAKUBÍČKOVÁ

„BĚLOSTNÁ PERLETÍ“

7. 6. – 2. 7. 2017

GALERIE JIŘÍHO JÍLKA, SADY 1. MÁJE, ŠUMPERK

ZAHÁJENÍ VE STŘEDU 7. ČERVNA V 18.00 HODIN

OTEVŘENO DENNĚ OD 13.00 DO 18.00 HODIN

NA ZAZVONĚNÍ V RECEPCI PENZIONU G

S PODPOROU GRANTU MINISTERSTVA KULTURY A OLOMOUCKÉHO KRAJE





Sv. Kryštof, 2016, akryl na plátně, 200 x 150 cm



Jób, 2016, akryl na plátně, 220 x 160 cm



Na břehu rozbouřeného moře, 2016, akryl na plátně, 220x210 cm



Lod'ka v bouři, 2016, akryl na plátně, 100x130 cm

*V říjnu pojeděš do Vydří.
V zářivém podzimním tom dni
popros Panenku Marii:
Zahub tu stvůru hydří,
dřív než nás pohltí.
Nedej nám zahynouti.
Bělostná perletí lastury
na hrdlo stoupni nestvůry
a zašlápni ji do temnot,...*

...

*Ivan Martin Jirous, Magorovy labutí písně, část II., Dům s modrým beránkem,
strana 41, Torst 2006*

Jestli Markétě Kuxové stačí tužka a třeba i malý arch papíru a její jemné kresby je radost prohlížet si především zblízka, pak Eliška naopak miluje živelnou výbušnost barev na velké ploše plátna. Snad až tanečním pohybem těla a rychlým tahem ruky ji rozehrává a širokým štětcem pokrývá hutnou kaligrafii. Dává hmotu nehmotnému a lehkost hmotě a vládne prostoru galerie. A přesto je spojuje jeden pramen i cíl: mají pevnou oporu ve slově a v duchu Knihy knih.

Obě přirozeně tíhnou k hlubinnému a jejich výpověď je tak čistou mimoslovní modlitbou i živým zpřítomněním v něm právě nalezeného. Markétiny snivé Zahrady ticha jsou věcně snadno všem čitelné. Eliščina malba svou zastřenější formou probouzí tělesné pocity a duševní stavy prožívané závratě síly radosti, blízkosti a něhy, a jindy i v bolesti budí víru a naději Jóbů v nás.

K figurě se Eliška trvale vrací a na ní své obrazy staví. Sama se v nich výrazným gestem zrcadlí. Vnější podoba viděného ji láká, začíná jí, ale nechává jen ve květech. Jsou osvobozujícím jassem a radostí z přirozené krásy řádu bytí. Z nenarušené síly přírody oproti stísněnosti a šerému pachtění se města a života v něm. Člověk a příroda jí splývají v jediném a jedinec v pevné jednotě všech živých tvorů, ve společně sdíleném My.

Jádro výstavy váže se k básni Ivana Martina Jirouse a obrazy jejími slovy inspirované jí dominují. Bělostnou perletí lastury vnášejí do ní jas. Jsou pohlažením a na pozadí vesmírné tmy snad i podobnostvím veškerého žití v samém jeho zrodu. Květy jejich účinek posilují. Protiváhou jsou jim plátna s motivem Jóbů a pomíjivosti nakrátko nám vypůjčených darů.

Velká a pro Elišku obvyklá plátna jsou tu zastoupena ukázkou. Převažují obrazy menší a střední, a přece i ty v plné síle její ryzí malbu zpřítomňují a zvou k ponoru v ní.

Miroslav Koval



Sám, 2016, akryl na plátně, 70 x 50 cm